

УДК 343.121.4

І.В. ГЛОВЮК, канд. юрид. наук, Національний університет «Одеська юридична академія»

ФУНКЦІОНАЛЬНА СПРЯМОВАНІСТЬ ДІЯЛЬНОСТІ ЗАХИСНИКА СВІДКА

Ключові слова: свідок, захисник свідка, допоміжна функція, функція захисту

Захисник свідка – це відносно новий суб'єкт кримінального процесу, оскільки його статус було регламентовано шляхом прийняття доповнень до КПК України 1.07.2010 р. У зв'язку з цим науковий інтерес викликає визначення функціональної спрямованості діяльності цього суб'єкта із позицій теорії кримінально-процесуальних функцій, виходячи з його нормативно встановленого статусу.

Проблематика правового положення захисника (адвоката) свідка досліджувалася у наукових працях М. Брежневої, І. Воскобойніка, О. Дроздова, П. Кучевського, О. Панчук, В. Пожара, В. Савченко, однак питанню кримінально-процесуальної функції захисника свідка у цих дослідженнях увага практично не приділяється.

Виходячи з цього, метою статті є визначення кримінально-процесуальної функції захисника свідка у кримінальному процесі України. Її новизна полягає в обґрунтуванні, по-перше, представницького характеру діяльності захисника свідка; по-друге, похідного характеру кримінально-процесуальної функції захисника свідка від кримінально-процесуальної функції свідка; по-третє, можливості здійснення захисником свідка двох кримінально-процесуальних функцій.

Базовим при вирішенні питання кримінально-процесуальної функції захисника свідка є те, що вивчення характеру взаємозв'язку процесуальних функцій та їх носіїв повинно базуватися на застосуванні методу структурно-функціонального аналізу. Він припускає появу та існування елемента системи у світлі

здійснюваної ним функції. Із цього слідує, що функції первинні по відношенню до елементів, які ці функції реалізують. Отже, процесуальна функція не визначається роллю та призначенням відповідного учасника процесу, а навпаки, – наявність функції обумовлює необхідність появи того чи іншого учасника процесу. Процесуальні функції та їх суб'єкти – носії цих функцій – є структурними елементами кримінально-процесуальної діяльності як системи, що знаходяться у взаємозв'язку та взаємодії. У системі кримінального судочинства (кримінально-процесуальна діяльність та правовідносини) функції грають системоутворюючу роль для елементів системи [1, с.58]. Відповідно, процесуальне положення, тобто сукупність прав, обов'язків та відповідальності учасника процесу не тотожні його функції, не визначають її, але, навпаки, визначаються нею [2, с.42].

Перш за все, враховуючи значення терміну «захисник» у кримінально-процесуальній доктрині, слід визначити, чи є захисник свідка суб'єктом кримінально-процесуальної функції захисту.

У кримінально-процесуальній доктрині поширеним є визначення кримінально-процесуальної функції захисту як діяльності, спрямованої на заперечення обвинувачення, на доказування невинуватості або меншої винуватості [3, с.196; 4]. Також вченими вказується на спрямованість функції захисту і на охорону особистих та майнових прав, законних інтересів [5, с.110, 112–115; 6; 7, с.4–5; 8, с.4; 9, с.103; 10, с.205; 11, с. 165; 12].

Поява такої процесуальної фігури, як захисник свідка, виходячи із етимологічного значення слова «захист», свідчить саме про захисні повноваження цієї особи щодо свідка. Однак ст.16¹ КПК дає перелік осіб, які відносяться до сторін обвинувачення та захисту; і хоча цей перелік наведено щодо стадії судового розгляду, складно заперечувати те, що у стадії досудового розслідування до сторони захисту відносяться: особа, щодо якої порушено кримінальну справу; підозрюваний, обвинувачений, особа, щодо якої ведеться про-

вадження із застосування примусових заходів виховного характеру, особа, щодо якої ведеться провадження із застосування примусових заходів медичного характеру, захисник та законний представник цих суб'єктів. Тому складно погодитися з нормативною регламентацією статусу особи, яка надає свідку правову допомогу.

Так, як *захисники свідка* (виділено мною – І.Г.), запрошені ним для надання правової допомоги під час допиту чи проведення інших слідчих дій за участю свідка, допускаються особи, які відповідають вимогам частин другої і третьої ст.44 КПК, тобто особи, які мають свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю в Україні та інші фахівці у галузі права, які за законом мають право на надання правової допомоги особисто чи за дорученням юридичної особи, а також близькі родичі обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого, його опікуни або піклувальники. Допуск захисника свідка до участі у справі здійснюється у порядку, передбаченому частиною п'ятою ст.44 КПК.

Однак ці доповнення не враховують ч.1 ст.44 КПК – захисником є особа, яка в порядку, встановленому законом, уповноважена здійснювати захист прав і законних інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого, виправданого та надання їм необхідної юридичної допомоги при провадженні у кримінальній справі. У зв'язку з цим у літературі сформульовано пропозицію про доповнення кола суб'єктів, які у відповідності до ч.1 ст.44 КПК мають право на захисника, свідком [13, с.24].

У літературі неодноразово зверталася увага на багатозначність терміну «захист» у кримінальному процесі. На думку З.В. Макарової, захист у кримінальному процесі єдиний, однак захист як кримінально-процесуальна функція – одна, і цю функцію здійснюють лише визначені учасники процесу – підозрюваний, обвинувачений, захисник. Захист у кримінальному процесі – це кримінально-процесуальна діяльність та правовідносини, у яких реалізуються та забезпечуються

права, свободи та законні інтереси осіб, які беруть участь у кримінальному судочинстві. Право на захист у кримінальному судочинстві у широкому розумінні слід розуміти як надану законом можливість застосовувати (для державних органів) або вимагати застосування (для інших учасників кримінального процесу) заходів правоохоронного та примусового характеру для недопущення неправомірних дій стосовно учасників кримінального судочинства та поновлення їх порушених прав. Отже, у кримінальному процесі є загальне поняття захисту та поняття кримінально-процесуальної функції захисту, яка являє собою діяльність та правовідносини, спрямовані на оспорювання підозри, що виникла, або пред'явленого обвинувачення, встановлення обставин, що виправдовують та підозрюваного або пом'якшують їх відповідальність, а також надання підозрюваному та обвинуваченому необхідної правової допомоги з боку захисника. Загальне поняття захисту у кримінальному процесі включає в себе не тільки кримінально-процесуальну функцію захисту, а й елементи захисту у інших кримінально-процесуальних функціях [4]. П.М. Маланчук також вказує на необхідність розмежування поняття «захист у кримінальному процесі» і «функція захисту». Перше може стосуватися захисту прав і інтересів будь-яких учасників кримінального судочинства й здійснюватися тією чи іншою мірою всіма суб'єктами кримінального процесу. Друге передбачає лише ту частину кримінально-процесуальної діяльності, яка спрямована на захист прав і інтересів підозрюваного, обвинуваченого, підсудного, засудженого. Суб'єктами здійснення кримінально-процесуальної функції захисту виступають підозрюваний, обвинувачений, підсудний, їхні законні представники, захисник, цивільний відповідач і його представник [7, с.4–5]. О.Г. Шнягін зазначає, що захист у кримінальному процесі слід розглядати в двох аспектах: захист від кримінального переслідування і захист законних державних інтересів [8, с.8].

Захист прав свідка шляхом надання йому правової допомоги є необхідним, однак ця

діяльність із надання свідку правової допомоги – не захист у розумінні кримінально-процесуальної функції захисту, на відміну від, наприклад, діяльності захисника підозрюваного, обвинуваченого. Це захист у широкому розумінні, тобто діяльність, спрямована на поновлення порушених прав та свобод, законних інтересів будь-якого суб'єкта процесу; однак захист прав особи, щодо якої порушено кримінальну справу – це реалізація кримінально-процесуальної функції захисту, оскільки щодо цієї особи здійснюється кримінальне переслідування.

У російській юридичній літературі сформульовано поняття адвоката, який надає юридичну допомогу свідку, та обґрунтовано положення про те, що його слід вважати самостійним учасником кримінального судочинства, який відноситься до групи «інших» учасників [14, с.7]. В українській доктрині звертається увага на те, що захисника свідка не можна віднести до одної із сторін, а також до числа інших учасників кримінального судочинства [15, с.186]; при цьому складно погодитися з тим, що захисника свідка не можна віднести до числа учасників кримінального судочинства, бо п.8 ст.32 КПК, яка відносить захисника до учасників процесу, не конкретизує, чий саме захисник маєтсь на увазі. Висловлюється наукова позиція, що адвокат, який бере участь у допиті свідка, є спеціалістом, який володіє необхідними знаннями в галузі права і які застосовує, надаючи свідку професійну правову допомогу під час кримінального судочинства [16, с.57]. Однак правові знання не є спеціальними знаннями, і тому складно погодитися із можливістю визнання адвоката свідка спеціалістом.

За діючим КПК свідок є особою, яка сприяє провадженню у кримінальній справі, а захисник свідка, якщо виходити з буквального тлумачення п.8 ст.32 КПК та ст.44 КПК, є учасником кримінального процесу: таке становище не можна визнати логічним.

У літературі і до прийняття доповнень до КПК від 1.07.2010 р. вже пропонувалося урегулювати механізм надання свідку правової

допомоги, зокрема, шляхом надання свідку права запросити представника (адвоката) [17, с.15; 18; 19]. Представником свідка іменує цього суб'єкта і Модельний КПК для державучасниць СНД (ст.122 – представник свідка).

Ряд вчених, як російських, так і українських (з урахуванням новел КПК), вказують на представницький характер діяльності свідка.

У російській кримінально-процесуальній доктрині було висловлено точку зору, що адвокат свідка не може бути визнаний захисником свідка, оскільки свідок не відноситься до сторони захисту, у зв'язку з чим було вказано на представницький характер діяльності адвоката свідка [20]. З цим підходом слід погодитися.

У зв'язку з певною некоректністю норм КПК щодо захисника свідка та складнощами у їх застосуванні на практиці у літературі пропонується доповнити КПК статтею «адвокат – представник свідка» [15, с.186]. Однак висловлені заперечення представницького характеру діяльності захисника свідка, оскільки свідок не є представником жодної з сторін у кримінальному процесі, не має власного інтересу в кримінальній справі. П. Кучевський обґрунтовує це тим, що по-перше, послугами захисника може скористатися учасник кримінального процесу – представник однієї із сторін (захисту чи обвинувачення), що обстоює власні інтереси в кримінальній справі; по-друге, обсяг прав представника є похідним від обсягу прав того учасника процесу, інтереси якого він представляє; по-третє, представник у певних випадках може брати участь у кримінальному процесі як замість учасника процесу, якого він представляє, так і поряд з ним; по-четверте, учасник кримінального процесу сам вирішує, чи буде він особисто обстоювати власні інтереси чи доручить це представнику [21, с.119]. Однак така позиція викликає певні заперечення.

Не дивлячись на те, що свідок не відноситься до жодної зі сторін, він має власний інтерес у справі: зокрема, щоб допит було проведено з дотриманням вимог КПК, щоб у разі наявності до того підстав щодо нього бу-

ло застосовано заходи безпеки тощо, тому, відповідно, може користуватися послугами представника для забезпечення реалізації цих законних інтересів. Слід підтримати позицію В.В. Самолюка, що з введенням в дію ст.69¹ КПК, свідка було наділено рядом прав, які дали змогу обґрунтувати наявність у нього інтересу процесуального, а відтак, і можливість його представництва [22, с.178]. Ідеї про можливість представництва свідка, зокрема, законного представництва, висловлюються й іншими вченими [23, с.20]. Відсутність у суб'єкта матеріально-правового інтересу у вирішенні справи не виключає наявності інтересу процесуального та можливості існування договірної представництва інтересів цього суб'єкта (у даному випадку – свідка). Тобто «представник свідка це самостійний суб'єкт кримінально-процесуального провадження, який вступає в процес виключно з метою захисту прав та законних інтересів особи, яку він представляє. Такий представник захищає процесуальний інтерес свідка (оскільки матеріального інтересу у свідка немає), який полягає у тому, щоб свідок найбільш повно реалізував належні йому права у кримінальному процесі» [19]. Таким чином, складно заперечувати представницький характер діяльності захисника свідка.

Однак у зв'язку з цим виникає питання: чи можна конституювати окрему функцію представництва у кримінальному судочинстві? У деяких дослідженнях ця функція виділяється [24, с.70]. Інші вчені, заперечуючи це, вказують на те, що представник реалізує одну із двох основних кримінально-процесуальних функцій: функцію обвинувачення або функцію захисту, тобто ту функцію, яка є тотожною функції особи, яка він представляє [25, с.221; 26, с.20].

Складність у дослідженні питання про кримінально-процесуальну функцію представника полягає ще й у тому, що на відміну від цивільного процесу, у процесі кримінальному специфікою процесуального представництва є те, що представник з моменту вступу у справу є самостійним рівноправним учасни-

ком, а тому права та обов'язки представника у момент їх виникнення не можуть вважатися такими, що належать не представнику, а самому представляемому (цит. за [27, с.6]). Однак це не виключає можливості визнання того, що здійснення представництва у кримінальному процесі також є похідним від інтересів особи, щодо якої воно здійснюється. Тобто це свідчить про те, що представник виконує ту ж процесуальну функцію, що і особа, яку він представляє: однак порядок реалізації цієї функції є специфічним, оскільки представник у кримінальному судочинстві є самостійним суб'єктом і діє, як правило, одночасно, а не замість особи, яку він представляє.

Таким чином, при визначенні кримінально-процесуальної функції захисника свідка необхідно виходити із функції свідка, бо захисник свідка є його представником і реалізує ту ж функцію, що і свідок.

У літературі питання кримінально-процесуальної функції свідка досліджено фрагментарно. Так, у російських дослідженнях звертається увага на те, що невизначеність становища свідка, експерта, спеціаліста, перекладача, понятого полягає у тому, що не можна впевнено сказати, яку функцію – обвинувачення або захисту – вони будуть виконувати при розслідуванні і розгляді справи [28]. Іншими вченими кримінально-процесуальна функція свідка визначається по-іншому. П.С. Елькінд указується здійснення свідком допоміжної функції (у напрямі діяльності особи, яка є джерелом доказової інформації) [29, с.64–65]; її позицію було підтримано В.М. Шпільовим [30, с.152].

М.М. Шейфер відмічає, що свідок, знаходячись у групі «інших» учасників кримінального процесу, не виконуючи ні функцію захисту, ні кримінального переслідування, ні вирішення справи по суті, є носієм особливої «допоміжної» функції. Процесуальна функція свідка полягає у сприянні здійсненню правосуддя, шляхом правдивого викладення відомих йому обставин, які мають значення для справи [31]. Допоміжну кримінально-процесуальну функцію свідка виділяє і І.Ю. Тарічко [32].

Нами підтримується позиція про те, що свідок є суб'єктом реалізації допоміжної функції, оскільки його завданням є сприяння належному провадженню у кримінальній справі. Однак це не стосується осіб, щодо яких порушено кримінальну справу і які допитуються як свідки. У такому випадку можна стверджувати про початок кримінального переслідування щодо особи та наявність у цієї особи права на захист, оскільки діючий КПК дає підстави виділяти такі форми кримінального переслідування, як порушення кримінальної справи щодо особи, підозра та обвинувачення (оскільки особа, щодо якої порушено кримінальну справу, не набуває статусу підозрюваного). Однак нормативне забезпечення прав таких свідків мало б здійснюватися у напрямку надання їм статусу підозрюваних при порушенні щодо них кримінальної справи і відповідного забезпечення реалізації права на захист від підозри та обвинувачення.

Таким чином, захисник свідка - це окремий суб'єкт кримінального процесу, який у класифікації суб'єктів займає місце, аналогічне свідку - особа, яка сприяє провадженню у кримінальній справі, та виконує допоміжну кримінально-процесуальну функцію. Цій суб'єкт може бути визначений як представник свідка або особа, яка надає свідку правову допомогу. Однак, якщо як свідок допитується особа, стосовно якої порушено кримінальну справу, то захисник свідка здійснює кримінально-процесуальну функцію захисту, оскільки порушення кримінальної справи щодо особи є формою кримінального переслідування.

ЛІТЕРАТУРА

1. Горбачева Е. В. Функция защиты как необходимый элемент состязательного процесса / Е. В. Горбачева // Сибирский юрид. вестник. – 2003. – № 4. – С. 55–60.
2. Романов С. В. Понятие, система и взаимодействие процессуальных функций в российском уголовном судопроизводстве: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.09 / Романов Станислав Владимирович. – М., 2007. – 282 с.
3. Строгович М. С. Курс советского уголовного процесса. Т. 1. / Строгович М. С. – М., 1968. – 410 с.
4. Макарова З. В. Защита в российском уголовном процессе: понятие, виды, предмет и пределы / З. В. Макарова // Правоведение. – 2000. – № 3. – С. 217–231.
5. Фаткуллин Ф. Н. Обвинение и защита по уголовным делам : учеб. пособие / Фаткуллин Ф. Н., Зинатуллин З. З., Аврах Я. С. – Казань : Изд-во Казан. ун-та, 1976. – 166 с.
6. Молдован А. В. Забезпечення обвинуваченому права на захист у кримінальному процесі Федеративної Республіки Німеччини та України (порівняльно-правове дослідження) : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / А. В. Молдован ; Київ. нац. ун-т ім. Т. Шевченка. – К., 2003. – 21 с.
7. Маланчук П. М. Функція захисту в кримінальному процесі України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / П. М. Маланчук ; Київ. нац. ун-т внутр. справ. – К., 2008. – 19 с.
8. Шнягін О. Г. Реалізація функції захисту в кримінальному процесі України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність» / О. Г. Шнягін. – Київ, 2010. – 20 с.
9. Попелюшко В. О. Функція захисту в кримінальному судочинстві України: правові, теоретичні та прикладні проблеми : монографія / Попелюшко В. О. – Острогоз : Вид-во Нац. ун-ту «Острозька академія», 2009. – 634 с.
10. Стецовский Ю. И. Конституционный принцип обеспечения обвиняемому права на защиту / Ю. И. Стецовский, А. М. Ларин. – М., 1988. – 320 с.
11. Даровских С. М. Функция защиты в состязательном уголовном судопроизводстве / С. М. Даровских // Актуальные проблемы права России и стран СНГ-2007 : материалы

IX Международной науч.-практ. конф. (29–30 марта 2007 г.). – Челябинск : Цицеро, 2007. – Ч. III. – С. 162–165.

12. Ісмаїлова Л. Б. Процесуальні та етико-психологічні питання забезпечення рівності сторін в кримінальному судочинстві України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / Л. Б. Ісмаїлова ; Акад. адвокатури України. – К., 2007. – 20 с.

13. Дроздов О. М. До питання про процесуальне становище захисника свідка / О. М. Дроздов // Адвокат. – 2010. – № 6. – С. 24–28.

14. Брежнева М. Ю. Участие адвоката в уголовном судопроизводстве для оказания юридической помощи свидетелю : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Уголовный процесс, криминалистика и судебная экспертиза; оперативно–розыскная деятельность» / М. Ю. Брежнева. – М., 2008. – 27 с.

15. Панчук О. Присутність адвоката при допиті свідка / О. Панчук // Підприємництво, господарство і право. – 2010. – № 10. – С. 185–189.

16. Брежнева М. Ю. Участие адвоката в уголовном судопроизводстве для оказания юридической помощи свидетелю / М. Ю. Брежнева, Н. А. Власова. – М., 2009. – 116 с.

17. Трофименко В. М. Кримінально-процесуальні гарантії особистості в стадії судового розгляду : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / В. М. Трофименко ; Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. – Х., 2000. – 19 с.

18. Белькова О. В. Правовий статус свідка в кримінальному процесі України : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : 12.00.09 «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза» / О. В. Белькова ; Харк. нац. ун-т внутр. справ. – Х., 2005.

19. Пожар В. Г. Проблеми представництва свідка у кримінальному судочинстві /

В. Г. Пожар // Часопис Акад. адвокатури України. – 2009. – № 3 (4).

20. Воскобойник И. О. Процессуальный статус адвоката свидетеля / И. О. Вокобойник // Российское право в Интернете. – 2009. – № 05. – Спецвыпуск [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://www.rpi.msal.ru/prints/200905_42voskoboinik.html.

21. Кучевський П. Надання адвокатом правової допомоги свідку / П. Кучевський // Підприємництво, господарство і право. – 2011. – № 1. – С. 118–120.

22. Самолюк В. В. Законне представництво у кримінальному процесі України: дис. ... кандидата юрид. наук : 12.00.09. / Самолюк Василь Васильович. – Львів, 2005. – 216 с.

23. Белокопытов А. К. Законное представительство в российском уголовном судопроизводстве : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Уголовный процесс, криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность» / А. К. Белокопытов. – Иркутск, 2009. – 21 с.

24. Тепляков П. П. О процессуальной самостоятельности законного представителя несовершеннолетнего обвиняемого в советском уголовном процессе / П. П. Тепляков // Вестник Московск. Ун-та. Серия Право. – 1973. – № 3. – С. 67–73.

25. Пожар В. Г. Щодо визначення кримінально-процесуальної функції представника / В. Г. Пожар // Проблеми кримінально-процесуального та цивільного процесуального права : матеріали міжнар. наук.-практ. конф., присвяченої пам'яті професорів кафедри правосуддя М. М. Михеєнка та М. Й. Штефана. – К. : ВГЛ «Обрій», 2009. – С. 220–223.

26. Мартыненко С. Б. Представительство несовершеннолетних на досудебных стадиях уголовного процесса : автореф. дис. на соискание науч. степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Уголовный процесс; криминалистика; теория оперативно-розыскной деятельности» / С. Б. Мартыненко. – СПб., 2000. – 25 с.

27. Адаменко В. Д. Советское уголовно-

процессуальное представительство / Адаменко В. Д. / под ред. П. П. Якимова. – Томск : Изд-во Томск. ун-та, 1978. – 195 с.

28. Никулина А. Х. Участники уголовного процесса с неопределенным правовым положением / А. Х. Никулина, Н. А. Горбунова // Уголовный процесс. – 2006. – № 7.

29. Элькинд П. С. Сущность советского уголовно-процессуального права / Элькинд П. С. – Л. : Изд-во ЛГУ, 1963. – 172 с.

30. Шпилев В. Н. Сущность, содержание и формы советского уголовного судопроизводства: дис. ... доктора юрид. наук : 12.00.09 / Шпилев Вениамин Николаевич. – Минск, 1983. – 370 с.

31. Шейфер М. М. Социальный и правовой статус свидетеля и проблемы его реализации в уголовном судопроизводстве России : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук : спец. 12.00.09 «Уголовный процесс; криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность / М. М. Шейфер. – Самара, 2005. – 20 с.

32. Таричко И. Ю. Функция судебного контроля в российском уголовном процессе : автореф. дис. на соискание ученой степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.09 «Уголовный процесс; криминалистика и судебная экспертиза; оперативно-розыскная деятельность / И. Ю. Таричко. – Омск, 2004. – 21 с.

Гловюк І. В. Функціональна спрямованість діяльності захисника свідка / І. В. Гловюк // Форум права. – 2011. – № 2. – С. 159–165 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2011-2/11givdzc.pdf>

Обґрунтовано, що визначення кримінально-процесуальної функції захисника свідка залежить від визначення кримінально-процесуальної функції свідка. Доведено, що захисник свідка може здійснювати допоміжну функцію та функцію захисту.

Гловюк И.В. Функциональная направленность деятельности защитника свидетеля

Обосновано, что определение уголовно-процессуальной функции защитника свидетеля зависит от определения уголовно-процессуальной функции свидетеля. Доказано, что защитник свидетеля может выполнять вспомогательную функцию и функцию защиты.

Glovyuk I.V. Functional Direction Activity of Defender of the Witness

Proved, that the definition of criminal procedure functions of defender of the witness depends on the definition of criminal procedure function of the witness. Proved, that the defender of the witness can perform supporting function and the function of defense.